

DE WENS
van
ICE CREAM BOY

Andere boeken van Lorena Veldhuijzen bij Clavis

Het hondje van de burens

Het buitengewone leven van Benjamin Socks

De winnaar van het Grote Geluk

Het iets

Lorena Veldhuijzen

De wens van Ice Cream Boy

© 2023 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Amsterdam – New York

Omslagillustratie en binnenwerkillustraties: Stefan Yamá Cab

Omslagontwerp: Clavis Studio

Trefw.: humor, ijs, influencer, social media, vriendschap

NUR 283

ISBN 978 90 448 5129 8

D/2023/4124/212

Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

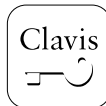
www.lorenaveldhuijzen.nl

LORENA VELDHUIJZEN

DE WENS
van
ICE CREAM BOY

MET ILLUSTRATIES VAN
STEFAN YAMÁ CAB

MEESTER MAGNIFICENT

De winkel van meester Magnificent

Voor al uw alledaagse wonderen

Michiel had het al drie keer gelezen. Het stond er echt, in glanzend gouden letters. Het moest een nieuw winkeltje zijn. Michiel had het rode uithangbord nooit eerder gezien, terwijl hij de straat op zijn duimpje kende. Als hij 's ochtends naar school liep, kwam hij langs een bakker, een bloemist, een houthandel en een kleine supermarkt. Nooit voorbij dit gekke winkeltje.

Het leek zich vannacht tussen twee grote grijze kantoorgebouwen te hebben geperst. De vuurrode bakstenen van de voorgevel lagen in golvende rijen op elkaar. Michiel keek naar de glanzende groene deur. Hij stond een stukje open. In het gangetje hing een rood fluwelen gordijn dat lichtjes op en neer wapperde. Wat daarachter zat, was een groot mysterie. Het raam van de etalage zag zo dof dat Michiel zijn neus tegen het glas moest drukken om er een beetje doorheen te kunnen kijken.

Toen hij dat deed, zag hij iets bewegen. Een donkere gedaante, hij liep vanaf de andere kant van het glas op hem af. Een hand ging omhoog, de schim zwaaide.

Snel deed Michiel een paar passen naar achteren. Hij mocht van zijn moeder geen gedag zeggen tegen vreemden. Vreemde mensen konden gevaarlijk zijn. Ze konden je meenemen. Michiel had weleens gevraagd waar een vreemde hem mee naartoe zou

nemen, maar daar had zijn moeder geen antwoord op kunnen geven.

Michiel keek om zich heen. In de ochtend was het altijd rustig in de stad. Er hing een bloemige geur in de straat die hij nooit eerder had geroken. Even verderop laadde een chauffeur zijn vrachtwagen. Verder was er niemand te zien.

Over een kwartier moest hij op school zijn. Niet dat hij er zin in had. Hij had een proefwerk aardrijkskunde, waarvoor hij niet had geleerd. Expres niet. Waarom zou hij alle landen van de wereld moeten kennen? Hij zou toch nergens naartoe gaan. De planeet was een levensgevaarlijke plek. Dat vertelde *Het Nieuws* elke dag.

's Avonds om acht uur zaten zijn vader en moeder voor de televisie. Om de meest vreselijke verhalen te horen. Sinds kort zat Michiel tussen hen in.

'In dit leven kun je niet zonder *Het Nieuws*, Michiel. Als jij alleen maar op je rug in het gras ligt en naar niks kijkt, loopt het niet goed met je af,' had zijn vader op een dag met een priemende wijsvinger tegen hem gezegd. 'Je bent elf jaar. Bijna twaalf. Nog even en je bent het huis uit. Je moet weten wat er in de wereld te koop is.'

'Maar er is niks leuks te koop!' had Michiel uitgeroepen.

'Dat komt omdat het leven niet leuk is, Chieltje. Wen er maar vast aan,' had zijn moeder er gapend aan toegevoegd. Daarna had ze een bitterbal in een klodder mosterd gedoopt en de afstandsbediening gepakt, want *Sterrennieuws* begon.

Sterrennieuws zat een half uur voor *Het Nieuws*. Het zat ook vol ellende. Alleen kwam deze ellende van de sterren. Niet van boven, maar van beroemdheden die van hun leven een rommeltje

hadden gemaakt. Een blonde vrouw met rode lippen die Gloria heette, babbelde elke dag de nieuwtjes aan elkaar. Dat deed ze op een niets-aan-de-hand-toontje, terwijl er van alles aan de hand was. Want er waren sterren ziek en er waren sterren die ruzie hadden. Elke dag ging er eentje scheiden en elke dag ging er eentje trouwen, en dan was er ook gedoe. Gedoe over de jurk, gedoe over de ring of gedoe over gedoe. Soms werd er een baby geboren. Die was vanaf dag één dan ook bekend. De vrolijke sterrennieuwtjes waren op één hand te tellen, de ellendige op honderd. Toch keek zijn moeder altijd met een glimlach op haar gezicht naar het programma. Zijn vader ook, maar dat kwam volgens zijn moeder door de blouse van Gloria, die altijd een paar knoopjes miste.

‘Zie jouw moeder eens lekker genieten op de bank,’ zei zijn vader op een dag tegen Michiel. ‘Ze is net mijn iPhone, die moet zich ook elke dag eventjes opladen.’

Daar begreep Michiel niets van. Als hij op zijn rug in het gras lag, zag hij de wolken veranderen in kamelen en olifanten of in wezens die niet eens bestonden. Dan werd hij blij. *Sterrennieuws* maakte hem niet blij, *Sterrennieuws* maakte hem moe, net zoals *Het Nieuws* dat deed.

Als Michiel tussen zijn brede moeder en nog bredere vader in zat, stak hij het liefst zijn vingers in zijn oren. Dan sloot hij zijn ogen. Omdat hij de geweren niet wilde horen. Omdat hij de kapotte huizen niet wilde zien. Omdat hij liever in de stilte was en keek naar het zwart dat aan de binnenkant van zijn oogleden zat. Als hij een beetje kneep, verschenen er spikkeltjes en oranje vlekken.

Michiel staarde naar het rode doek in het halletje, dat nog

steeds lichtjes op en neer bewoog. En toen nam hij een besluit. Hij stapte naar binnen en trok het rood fluwelen gordijn opzij.

‘Daar ben je dan.’

Op een smal tafeltje naast de gouden kassa stond een kandelaar. Het stompje kaars was het enige licht in de verder lege kamer. Al zag de man voor Michiel er behoorlijk zonnig uit. Hij was de meeste bijzondere verschijning die Michiel ooit had gezien, en dat kwam niet door zijn kanariegele kostuum. Ook niet door de blauwe hoge hoed op zijn hoofd waar, over de brede rand, een oranje locomotief reed. Het had zelfs niets te maken met de woestijnrat die vanuit het gele borstzakje piepte en vriendelijk naar Michiel grijnsde. Het kwam door iets dat om de man heen

hing en dat Michiel voor een ogenblik naar adem deed happen. Het was de paarse gloed die als een wervelwind om de gele man met de hoed heen zwermde. Alsof hij zichzelf zojuist tevoorschijn had gegoocheld. De gloed rook naar de lavendelwasverzachter van zijn moeder, maar dan echter, vers geplukt.

